

# Daniels bok – etthundrafemtiofyra

## *Förståelsen av Daniels sista syn: betydelsen av Beltesassar och uppenbarelsen av profetian*

Jeff Pippenger

2024-03-23

Daniels sista syn består av de tre sista kapitlen. Det första av dessa kapitel identifierar, liksom det sista av dessa tre kapitel, Daniels erfarenhet, och det mellersta kapitlet identifierar den profetiska historia som behandlar den slutliga uppgången och fallet för den falske konungen i norr. Det första kapitlet är såsom det sista, och det mellersta kapitlet representerar den falske konungen i norrs uppror. Daniels sista syn, synen vid floden Hiddekel, bär Alfa och Omegas signatur, han som är Sanningen. När vi nu börjar behandla Daniels sista syn, ska vi börja med den första versen.

I den persiske konungen Kyros tredje regeringsår blev ett ord uppenbart för Daniel, vars namn kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den bestämda tiden var lång; och han förstod ordet och hade insikt i synen. Daniel 10:1.

Det finns flera sanningar inneslutna i denna vers. Den första är Daniels namn "Beltesassar".

Och överstehovmästaren gav dem namn: Daniel gav han namnet Beltesassar; Hananja gav han namnet Shadrak; Misael gav han namnet Meshak; och Asarja gav han namnet Abed-Nego. Daniel 1:7.

Daniel fick namnet "Beltesassar" i kapitel ett, och han identifieras därefter aldrig igen som "Beltesassar" förrän hans sista syn introduceras. Beltesassar är därför hans namn i hans första och sista vittnesbörd. Namnbytet i profetian utgör en symbol för förbundsrelationen mellan Gud och hans folk. När Herren ingick förbund med Abram och Sarai, ändrade han deras namn till Abraham och Sara. Han ändrade Jakobs namn till Israel, och han lovar att ge sitt förbundsfolk i de sista dagarna ett nytt namn.

För Sions skull vill jag inte tiga, och för Jerusalems skull vill jag inte unna mig någon ro, förrän dess rättfärdighet går fram som strålgång och dess frälsning som ett brinnande bloss. Och hednafolken skall se din rättfärdighet och alla kungar din härlighet; och du skall kallas med ett nytt namn, som Herrens mun skall nämna. Jesaja 61:1, 2.

Till filadelfierna, som är de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna, ger han också detta löfte.

Den som övervinner skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer gå ut därifrån; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud; och jag skall skriva på honom mitt nya namn. Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelsesboken 3:12, 13.

Profeterna framställer Guds folk i de sista dagarna, och till skillnad från Abraham, Sara och Israel är den exakta betydelsen av Beltesassar okänd. Det namn som Gud ger sitt folk i de sista dagarna

för att representera hans förbundsrelation är ett okänt namn intill den tid då han ger dem namnet. Namnet Beltesassar identifierar Daniel som Guds förbundsfolk i Filadelfia i de sista dagarna, men det faktiska namnet är dolt fram till beseglingen, ty namnet är skrivet på deras pannor, vilket också är den plats där sigillet är skrivet.

Och jag såg, och se: ett Lamm stod på Sions berg, och med honom etthundrafyrtiofyra tusen, som hade hans Faders namn skrivet på sina pannor. Uppenbarelseboken 14:1.

Daniel kallas Beltesassar i kapitel ett och därefter i kapitel tio, och identifierar därigenom sig själv som en symbol för den första ängelns rörelse och den tredje ängelns rörelse; ty kapitel ett representerar den första ängelns budskap, såsom tidigare i detalj har påvisats i tidigare artiklar. Kapitel tio representerar därför den tredje ängelns rörelse och de sista dagarnas förbundsfolk. Versen identifierar då Beltesassar som en symbol för dem som förstår den tilltagande kunskap som blev upplåst i den reformrörelse som började år 1899. Detta framställs genom betoningen på vad Daniel (Beltesassar) visste.

Daniel beskrivs som en som kände till "ordet", vilket "uppenbarades för Daniel"; "och ordet var sant, men den fastställda tiden var lång; och han förstod ordet och hade insikt i synen." Daniel förstod "ordet" och även "synen". Det hebreiska ordet "dabar" översätts i versen med "ord", och det betyder "ord". Profetiskt representerar "ordet" både synen om de "sju tiderna", men det representerar också Kristus, som är Ordet. Både de "sju tiderna" och Kristus är den klippa som byggnadsarbetarna förkastade, och Daniel representerar ett folk som förstår båda elementen i Ordets symbolik.

I Daniel kapitel nio, vers tjugotre, finner vi en av de viktigaste verserna i samband med tidsprofetiorna om de två tusen trehundra åren och de två tusen femhundra tjugio åren, vilka representeras av frågan i Daniel kapitel åtta, vers tretton, och svaret i vers fjorton. Frågan lyder: "Hur länge skall "chazon"-synen vara, som identifierar nedtrampandet av helgedomen och härskaran, vilket fullbordades genom hedendomen och därefter påvedömet?" Nedtrampandet varade i två tusen femhundra tjugio år, till uppfyllelse av Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel "sju tider".

Svaret på frågan i vers tretton var: till två tusen tre hundra år; därefter skall helgedomen, som har blivit nedtrampad, renas, och "mareh"-synen om två tusen tre hundra år knyter samman de båda tidsprofetiorna, och i Daniel 9:23 leder Gabriel Daniel till att förstå sambandet mellan de två synerna.

Vid början av dina böner gick ordet ut, och jag har kommit för att kungöra det för dig; ty du är högt älskad. Förstå därför ordet och akta på synen. Daniel 9:23.

Ordet som i versen översätts både med "förstå" och "betänka" är det hebreiska ordet "biyn", och det betyder "att mentalt åtskilja". Gabriel underrättar Daniel om att göra en mental åtskillnad mellan "saken" och "synen". "Synen" i versen är det hebreiska ordet "mareh", och det är synen om de två tusen trehundra åren som avslutades den 22 oktober 1844. Det hebreiska ord som översätts med "saken" är samma ord som i vers ett i kapitel tio översätts med "ting". Det är det hebreiska

ordet ”dabar”, och det representerar synen om de tvåtusen femhundra tjugo åren, som också avslutades den 22 oktober 1844.

I vers ett i kapitel tio representeras Guds förbundsfolk i de sista dagarna av Beltesassar, och de har förstått den tilltagande kunskap som kom vid ändens tid år 1844, vilken gjorde det möjligt för dem att förstå sambandet mellan de två synerna, vilket milleriterna i den första ängelns rörelse endast delvis förstod. I versen identifieras den syn som representeras som ”saken” som den längsta av de två profetiorna, eftersom Daniel, mellan de båda hänvisningarna i versen till ”saken”, anger att den för ”saken” (dabar) utsatta tiden var ”lång”, i förhållande till synen (mareh).

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbart för Daniel, som kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den fastställda tiden var lång; och han förstod ordet och hade insikt i synen. Daniel 10:1.

Den subtila sanningen att de ”sju tiderna” är den längsta tidsprofetia som milleriterna förkunnade förnekas av det laodiceiska adventismen, med stöd av ett bibelställe som de förvränger till sitt eget fördärv. Genom att förkasta de ”sju tiderna” i upproret 1844 ser de inte förhållandet mellan de två profetiorna och kan endast, eller vill endast, se följande stycke som ett identifierande av de tvåtusen trehundra åren.

”Lärjungarnas erfarenhet, då de vid Kristi första ankomst predikade ’evangeliet om riket’, hade sin motsvarighet i erfarenheten hos dem som förkunnade budskapet om hans andra ankomst. Liksom lärjungarna gick ut och predikade: ’Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära’, så förkunnade Miller och hans medarbetare att den längsta och sista profetiska tidsperiod som framställs i Bibeln höll på att gå ut, att domen var nära och att det eviga riket stod i begrepp att upprättas. Lärjungarnas förkunnelse beträffande tiden grundade sig på de sjuttio veckorna i Daniel 9. Det budskap som gavs av Miller och hans medarbetare tillkännagav avslutningen av de 2300 dagarna i Daniel 8:14, av vilka de sjuttio veckorna utgör en del. Vars och ens förkunnelse grundade sig på uppfyllelsen av en annan del av samma stora profetiska tidsperiod.” The Great Controversy, 351.

Missa inte den inneboende logiken i detta sista stycke. Laodikeisk adventism lär inte världen att milleriterna trodde att den helgedom som skulle renas var den himmelska helgedomen, ty de, och alla som vill se efter i den historiska dokumentationen, vet att milleriterna trodde att den helgedom som skulle renas var jorden. Det stycke som laodikeisk adventism vränger till sitt eget fördärv är: ”så förkunnade Miller och hans medarbetare att den längsta och sista profetiska tidsperiod som förs fram i Bibeln var nära att löpa ut”, vilket de envist hävdar är de tvåtusen trehundra åren i Daniel kapitel åtta, vers fjorton.

Adventismens egna historieböcker fastslår att samtliga trehundra milleritiska predikanter använde 1844 års pionjärdiagram i sina framställningar, och det framgår kristallklart av diagrammet, liksom av resten av det historiska vittnesbördet, att ”de sju tiderna” (tvåtusen femhundra tjugo år) var den profetia som de identifierade som ”den längsta och sista profetiska perioden”, vilken ”var nära att utlöpa”. På grund av sitt uppror år 1844, då de förkastade grundstenen om ”de sju tiderna”, insisterar de nu i blindhet på att syster White omskriver den fastslagna historien i avsnittet ur The

Great Controversy.

I den första versen i Daniels tionde kapitel representerar Beltesassar Guds folk i de sista dagarna, och de förstår både frågan och svaret i Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton, vilka syster White identifierar som adventtrons grundval och centrala pelare. Den framställning som Daniel representerar i versen markerar en åtskillnad mellan Guds förbundsfolk i de sista dagarna och laodiceisk adventism, ty dessa är de som förstår kunskapens tillväxt år 1989.

I den persiske konungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbarhet för Daniel, vars namn kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den bestämda tiden var lång: och han förstod ordet och hade insikt i synen. Daniel 10:1.

Vers ett är början på den syn som gavs vid floden Hiddekel och som avslutas i kapitel tolv. Det är där vi finner avförseglingen av Daniels bok vid ändens tid; därför är framställningen av att Daniel förstod både "saken" och "synen" förbunden med dem som förstår och som betecknas som de "visa", i motsats till dem som inte förstår och som betecknas som "ogudaktiga". I vers tio i kapitel tolv framställs skillnaden mellan de två klasserna.

Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:10.

De "visa" förstår, och de ogudaktiga förstår inte, och det ord som översatts med "förstå" är samma ord som vi identifierade i vers tjugotre i kapitel nio. Det är det hebreiska ordet "biyn", som betyder att mentalt åtskilja. De ogudaktiga förstår inte kunskapens tillväxt, ty de är ovilliga att göra den mentala åtskillnaden mellan de två synerna, vilka är de sanningar som Beltesassar identifieras med som förstående i vers ett, när han identifieras som Beltesassar i stället för Daniel. I vers ett identifieras han som Guds förbundsfolk i de sista dagarna, och han identifieras som dem som förstår de två synerna, mellan vilka Guds folk skall göra en mental åtskillnad. Jesus illustrerar slutet av en sak med början av en sak, och i kapitel tolv är de visa de som förstår profetian om tvåtusen trehundra år och dess direkta relation till den "längsta och sista" tidsprofetian, vilken är de tvåtusen femhundra tjugo åren.

Vi kommer att fortsätta vår studie av Daniels sista syn i nästa artikel.

Mitt folk går under av brist på kunskap; eftersom du har förkastat kunskapen skall också jag förkasta dig, så att du inte längre skall vara präst inför mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Också ni, såsom levande stenar, blir uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer, som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. Ty det heter också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten; och den som tror på honom skall inte komma på skam. För er alltså som tror är han dyrbar; men för dem som är olydiga har den sten som byggnadsarbetarna förkastade blivit till hörnstenens huvud, och en stötesten och en förargelseklippa, för dem som stöter sig på ordet, eftersom de är olydiga; till detta blev de också bestämda. Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er ut ur

mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förr inte var ett folk men nu är Guds folk, ni som inte hade fått barmhärtighet men nu har fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:5–10.

Och håll före att vår Herres långmodighet är till frälsning; såsom också vår älskade broder Paulus, efter den visdom som blivit honom given, har skrivit till er; likaså i alla sina brev, när han i dem talar om dessa ting; i vilka somliga ting är svåra att förstå, och dessa förvränger de olärda och obefästa, såsom också de övriga skrifterna, till sitt eget fördärv. Ni alltså, älskade, som redan på förhand vet detta, var på er vakt, så att ni inte också, genom att dras med i de laglösas villfarelse, faller från er egen fasthet. 2 Petrus 3:15–17.

Påminn dem om detta och besvärj dem inför Herren att inte tvista om ord, till ingen nytta, utan till åhörarnas fördärv. Bemöda dig om att träda fram inför Gud som en beprövad, en arbetare som inte behöver blygas, som rätt delar sanningens ord. Men undvik oheligt och tomt prat; ty sådant leder allt längre in i ogudaktighet. 2 Timoteusbrevet 2:14–16.